

LBRIS

We know
books

Youssef Hindi

Mistica laicității

Genealogia religiei republicane
de la Junius Frey la Vincent Peillon

Prolog de Jean-Michel Vernochet

Traducere de Ruxandra Iordache

Alexandria
Publishing House

UNIVERSITATEA POPULARĂ

Cuprins

Demistificarea religiei republicane ca act de demascare a Sistemului (Prefață)	7
Prolog	11
Preambul.....	27
CAPITOLUL I	31
Fundățiile religioase ale Europei și ale Franței.....	31
Iar Creștinismul va salva Roma	31
Nașterea Franței	34
Rolul universalist al Franței pervertite: de la catolicism la Iluminism	37
CAPITOLUL II	43
Revoluția de la 1789, un proiect religios.....	43
Nevoia de religie	43
De la franc-masonerie la iacobinism.....	45
De la cabala Revoluției trecând prin frankism și iacobi- nism	50
Cabala modernă.....	50
Cabala frankistă: cadru istoric și ideologic.....	52
Junius Frey, un cabalist frankist în Clubul Iacobinilor	57
Cabala și Revoluția.....	66
CAPITOLUL III.....	79
Secolul XIX mistic	79
Mistica socialismului.....	80
Mistica republicană.....	88
CAPITOLUL IV.....	97
Laicitatea. O religie în inima Republicii	97

Ferdinand Buisson și desăvârșirea religiei republicane....	98
Școala, templu al religiei republicane.....	103
Vincent Peillon, ultimul apostol cabalist al Republicii ..	106
Separarea Bisericilor de stat.....	114
Concluzie.....	117
Bibliografie sumară.....	119

CAPITOLUL I

Fundațiile religioase ale Europei și ale Franței

Iar Creștinismul va salva Roma

Poate nu ne-am înclinat îndeajuns asupra legăturii de cauzalitate între decadența Romei începând cu secolul II (criza socio-economică) și prăbușirea prealabilă a religiilor păgâne romane. De altfel, acest „vid religios” provocase tentative de elaborare filosofică a sensului vieții terestre de către stoici precum Seneca (4 î. Hr. – 65 d. Hr.) sau împăratul Marc Aureliu (121–180)¹⁴. Este de altfel izbitor să remarcăm, asemeni lui Gustave le Bon (1841–1931), că oamenii Revoluției franceze își imaginau că îi copiază pe greci și pe romani „dând unor cuvinte vechi un sens pe care nu l-au avut niciodată”¹⁵, pentru a regăsi o tradiție greco-romană „pierdută” pe deasupra creștinismului. În vreme ce, așa cum vom vedea în rândurile și paginile ce urmează, creștinismul este cel care, prin intermediul Bisericii și al episcopilor, a permis Romei și culturii sale să supraviețuiască și să-și perpetueze moștenirea.

14. A se vedea: Emmanuel Todd, *Après la démocratie*, Gallimard, 2008, p. 35.

15. Gustave Le Bon, *Psychologie des foules*, 1895, Presses Universitaires de France, 1963, p. 61.

Fără prea mare exagerare, trebuie să se stabilească, după părerea mea, paralela dintre perioada istorică a destrucurării religioase a Romei și subsecvența sa decadentă, și prezenta secvență istorică pe care o traversează Europa caracterizată de vidul religios. Cu atât mai mult cu cât unii ce se cred a fi un fel de Seneca sau Marc Aureliu moderni, precum Vincent Peillon, sau, într-un gen mai plin de candoare, „filosoful” Michel Onfray, propun – în tradiția republicană și laică – o religie care să se substituie creștinismului.

Vidul religios din Imperiul Roman pe cale să se stingă a culminat cu creștinismul, și doar grație Bisericii (instituite în 325 de Împăratul Constantin), a supraviețuit Imperiul Roman dominației Europei de către barbari, începând cu secolul IV. Marele istoric medievist Henri Pirenne (1862–1935) a descris perfect starea Europei dominate de barbarii ostrogoți, vizigoți, vandali, franci și merovingieni (precum și rolul fundamental al Bisericii în stabilizarea continentului). Astfel, el a scris:

Curtea Merovingienilor este un lupanar; Fredegonda, o scorpie înspăimântătoare. Teodat face ca soția să-i fie asasinată. Toate acestea nu sunt decât capcane. Peste tot domnește o lipsă de moralitate aproape incredibilă. Beția pare a fi felul de a fi al tuturor. Femei care își fac amanții să le omoare soții. Pentru aur, orice este de vânzare. Și toate acestea fără deosebire de rasă, atât la romani cât și la germanici. Chiar și clerul – mergând până la măicuțe – este corupt, deși în rândul lui s-ar fi refugiat moralitatea. Iar în popor, religiozitatea nu se ridică deasupra unei grosolane taumaturgii. Dacă ceva a dispărut, parțial, atunci au dispărut viciile urbane, mimii, curtezanii, dar nici acestea peste tot. Acestea se conservă la vizigoți, și, mai ales, în Africa, la vandali, cei mai germanici, totuși, dintre

*barbarii din sud... Putem concluziona că, de la așezarea lor în Imperiu, toate trăsăturile eroice și origine ale caracterului barbar dispar pentru a face loc imbibiției romane. Solul Romaniei a băut viața barbară. Și cum ar fi putut fi altfel atunci când exemplul vine de sus? La început, fără îndoială, regii nu sunt decât imperfect romanizați. Euric și Genserik vorbesc rău latina. Dar ce să mai zicem de cel mai mare dintre toți, Teodoric? Am făcut din el un Dietrich von Bern de dincolo de Alpi, dar în el domină de fapt Bizanțul.*¹⁶

Aici, Henri Pirenne pune în evidență forța de atracție pe care o exercita încă cultura romană asupra regilor barbari și prin urmare asupra populațiilor care se romanizează. Or, dacă romanitatea se menține în ciuda decadenței, aceasta se întâmplă exact deoarece contribuie, din plin, Biserica; lucru clar explicat de medievist, atunci când scrie:

*Romania trăiește prin masa sa, pe care nimic nu a înlocuit-o însă. Nimeni nu protestează împotriva ei. Nu se conștie, nici între laici, nici în Biserică, că ar exista o altă formă de civilizație. În mijlocul decadenței, nu există decât o singură forță morală care să reziste: Biserica, și pentru Biserică, Imperiul încă există.*¹⁷

În plus față de rolul său moral, Biserica va juca rolul de stabilizator politic al Europei începând cu secolul V, pentru a contracara carențele imperiale în această lungă și tumultuoasă perioadă a invaziilor barbare. Biserica va fi instituția indispensabilă pentru buna funcționare a regatelor europene; ea îi va forma pe înalții funcționari. Fără ea, Europa ar fi căzut cu

16. Henri Pirenne, *Mahomet et Charlemagne*, 1970, Presses Universitaires de France, pp. 22-23.

17. Henri Pirenne, *op. cit.*, p. 24.

siguranță într-o anarhie de durată.

Așa cum subliniază Henri Pirenne, începând cu perioada carolingiană¹⁸ – și mai ales sub Carol cel Mare la sfârșitul secolului VIII, urmându-i tatălui său, Pepin cel Scurt care a fost încoronat de Papa Ștefan II în 754; acest fapt a legat definitiv Europa de creștinism; odată cu Biserica apare o mare comunitate creștină, *Ecclesia*. De atunci, Europa există ca civilizație al cărei soclu este în mod incontestabil creștinismul.

Nașterea Franței

Nu putem înțelege bine obiectivele și strategia revoluționarilor și republicanilor decât având în minte actul fondator al Franței, pilonii pe care se bazează ea, și, prin urmare, vocația sa politică, geopolitică și istorică. Într-adevăr, așa cum vom vedea, operațiunea republicanilor va consta nu în a distruge cu bună știință Franța, ci în a-i perverti fundațiile și de aici și vocația.

Trebuie, pentru a trasa traiectoria unei mișcări istorice sau a unei entități politice, să revenim la punctul ei de plecare, originea impulsului și *arke*-ul său (originea, principiul care comandă și orientează). Iată ce voi încerca să fac aici în ceea ce

18. Statul merovingian, ca și Imperiul Roman, este laic, dar nu și statul carolingian. Până la merovingieni, episcopii nu slujesc din oficiu, ci sunt referendari regali, iar puterea pe care o exercită este mai ales morală; Biserica este respectată – episcopii beneficiază de un imens prestigiu pe lângă popor – dar supusă puterii regale. Începând cu Carol cel Mare, episcopii vor ocupa posturi importante (jumătate din *missi*, trimișii speciali ai regelui însărcinați să-i controleze pe reprezentanții regelui, sunt episcopi), iar sub Othon episcopii țin frâiele guvernării. Henri Pirenne, *op. cit.*, pp. 36-37, 200.

privește Franța, sprijinindu-mă pe istoricul Jacques Bainville¹⁹ (1879–1936) care a știut să simtă, să înțeleagă și să descrie deopotrivă contextul și cauzele nașterii Franței:

Imperiul roman agoniza deja de mult timp. Murind, lăsa în urmă o confuzie înfiorătoare. Nu mai exista autoritate. Aceasta a căzut în mod firesc în mâinile celor care dețineau ascendentul moral: episcopii. Oamenii se grupau în jurul „apărătorilor cetăților”.... A restabili o autoritate la gali, a face ca această autoritate să fie creștină și ortodoxă, iată care au fost ideea și opera clerului. Doi oameni cu o mare inteligență, regele Clovis și arhiepiscopul de Reims, Saint Remi, s-au întâlnit pentru această politică. Dar ar fi greu de înțeles succesul dacă nu ne-am reprezenta angosa, teroarea viitorului care puseseră stăpânire pe populație galo-romane de când lipsea Roma și puternica sa protecție... Galia romană dorea o putere viguroasă. În aceste condiții a apărut Clovis. Abia îi succedase Clovis tatălui său Childeric, că și-a și pus războinicii să mărșăluiască dinspre Tournai, reședința sa, către centrul țării. Voia să îi stăpânească pe gali. La Soissons governa „patricianul” Syagrius, palidă reflexie a imperiului prăbușit. Saint Remi a văzut că nu acolo se afla salvarea. Ce altă forță mai era, în afară de Barbarul din Nord? Ce ar fi câștigat dacă i-ar fi rezistat? Clovis ar fi distrus totul. Ar fi lăsat alte ruine, ar fi adus o altă anarhie. Erau lucruri mai bune de făcut: să îl primească pe acest cuceritor, să îl ajute, să îl înconjoare pentru a-l pune pe calea cea bună. În mod evident, era

19. Despre metodologia lui Jacques Bainville a se vedea: Pierre Hillard, *La marche irrésistible du nouvel ordre mondial*, Ed. François-Xavier de Guibert, 2007, Capitolul V: „Jacques Bainville, un modèle pour comprendre l’avenir”.

ceva inevitabil. Era vorba de a obține cel mai bun lucru posibil pentru prezent și pentru viitor. Clovis, de partea sa, reflectase și-și lăsase la dospit proiectele. Era informat cu privire la starea morală a Galiei. Înțelesese situația. Acest Barbar avea un gust pentru măreție iar întreprinderea sa nu avea șanse să reușească, să dureze și să se dezvolte decât dacă respecta catolicismul, atât de profund intrat în viața galo-romană... Mai trebuia ca Clovis să se convertească. Convertirea sa a fost în mod admirabil făcută. Acest Barbar știa totul: a reînceput convertirea împăratului Constantin pe câmpul de luptă. Doar că, la Tolbiac (496), și-a exprimat dorința de a primi botezul dacă ieșea învingător. Dușmanul era german. Nu doar că Clovis a devenit creștin, dar l-a și gonit pe dușmanul ereditar. Putem spune că Franța începe în acest moment. Ea are deja trăsăturile sale principale. Civilizația sa este destul de puternică pentru a suporta noul aflux de franci, pentru a le lăsa acestor barbari puterea materială. Și are nevoie de forța francilor. Pe oameni îi va asimila, îi va șlefui. Ca și civilizația sa, și religia este romană, iar religia e salvată: de acum înainte fondul Franței religioase, de-a lungul secolelor, va fi catolicismul ortodox. În fine, este evitată anarhia, puterea, așa primitivă cum era, este recreată până când aceasta avea să ajungă pe mâini mai bune, iar această putere va fi monarhică. Ea va tinde să realizeze unitatea statului, tot o idee romană. Nimic din toate acestea nu se va pierde. Trecând prin tot felul de încercări de-a lungul epocilor, aceste caractere se vor regăsi.²⁰

20. Jacques Bainville, *Histoire de France*, 1924, capitolul 1: „Pendant cinq cents ans, la Gaule partage la vie de Rome.”